

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੀ ਕਮਾਈ ਹੈ , ਪੜ੍ਹਾਈ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ ਹੈ , ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਖਜ਼ਾਨਾ ਜਮਾ ਕਰਨਾ ਹੈ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਵਿਖਾਈ ਦਵੇਗੀ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਕਦੀ ਵੀ ਫੇਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਾ ਉਲੰਘਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਫੇਰ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਇਹ ਹੈ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਪੁਕਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਕੂਲ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੜੀ ਉੱਚ ਕਮਾਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਸਤਸੰਗ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਝੂਠ ਸੰਗ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਤਸੰਗ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ। ਜਦਕਿ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਹੁਣ ਉਹ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ - ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੈਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ। ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਚੈਨ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਯ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਕਲਯੁਗ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਦੁੱਖੀ ਹੀ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਆਤਮਾ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਫੇਰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਧੱਕੇ ਕਿਉਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ? ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਪੇੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 84 ਦਾ ਰਾਜ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ (ਪੇੜੀ) ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਖ ਦਾ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਹੈ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਗੀਤਾ ਕਦੇ ਸੁਣਾਈ, ਕੀ ਆਕੇ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਚੌਜ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜੇ ਕੁਝ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਹੂਬਹੂ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਹੋਕੇ ਫੇਰ ਬਦਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਛੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ (ਪੇੜੀ) ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਅਤੇ ਗੋਲਾ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਗੋਲੇ ਵਿੱਚ ਕਲੀਅਰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਹਰ ਇੱਕ ਯੁੱਗ 1250 ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਇਨਾ। 84 ਜਨਮ - ਪੜ੍ਹੀ ਦਾ ਆਇਨਾ। ਬਾਪ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਮਦਾਰ। ਕਿਸੇ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ, ਕਿਸੇ ਤੇ ਸ਼ੁਕ ਦੀ, ਕਿਸੇ ਤੇ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਨਾਪਾਸ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰਾਹੂ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦਸ਼ਾ, ਇਹ ਫੇਰ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸੈਂਟਰ ਦੂਰ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ.....ਪੈਦਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ 6 ਘੰਟੇ ਵੀ ਲੱਗਣ ਤਾਂ ਵੀ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਯਾਤਰਾਵਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਬਹੁਤ ਪੈਦਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ, ਬੈਲਗਾੜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਉੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਕਰੋ ਦੂਰ ਪੈਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ! ਬਾਪ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ? ਇਹ ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਲਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਉਚਾ ਚੁੱਕਣ ਆਉਂਦੇ, ਇਹ ਆਪਣੀ ਸੱਤਿਆਨਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ।

ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ - ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਵਿੱਚਕਾਰ ਗਿਆਨ - ਯੋਗ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਨ ਨਾ। ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਫੇਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਬਾਦ ਲਾਇਟ ਦਾ ਤਾਜ਼ ਉਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਲਾਇਟ ਦਾ ਤਾਜ਼ ਕਿਸੇ ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਜੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼

ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹੀ ਭਾਰਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਵੀ ਸੀ, ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ਼ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ਼ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ਼ ਵਾਲੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਾਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵੱਡੀ - ਵੱਡੀ ਜਾਗੀਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅੱਗੇ ਰਾਜਾ ਪਿਛੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਰਬਾਰ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਈਸ਼ਵਰੀਏ ਦਰਬਾਰ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਇੰਦੁ ਸਭਾ ਵੀ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਪਰੀਆਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਖੂਬਸੂਰਤ ਨੂੰ ਪਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਨੈਚੂਰਲ ਬਿਊਟੀ ਹੈ ਨਾ, ਇਸਲਈ ਸੁੰਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਜਦੋਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਵੱਖ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇਹ ਕੋਈ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗ, ਤਿੰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਭਗਤੀ ਤੋਂ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਤਮੋਪ੍ਰਯਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੁਣ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਰਕ, ਸਤਿਯੁਗ - ਤ੍ਰੇਤਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਸ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਫਰਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਨਫਰਤ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਬਰਬਾਦੀ ਕਰ ਗਟਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਵਿਸ਼ਯ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਵਿੱਚ, ਗੰਦ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੋ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਡ ਵਿਸ਼ ਕਿਓਂ ਖਾਈਏ। ਜੇ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸਦਾ ਅਰੂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਸੈਸੀਬੁਲ ਟੀਚਰ ਵੇਖਦੇ ਹੀ ਸਮਝ ਲੈਣਗੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ ਭਟਕ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਲਾਸ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਬਾਸੀ ਲੈਂਦੇ ਜਾਂ ਝੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ ਘਰਬਾਰ ਜਾਂ ਧੰਧੇ ਵੱਲ ਭਟਕ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਬਾਸੀ ਥਕਾਵਟ ਦੀ ਵੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਧੰਧੇ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਤ ਨੂੰ 1-2 ਵਜੇ ਤੱਕ ਵੀ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਦੀ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਬਾਸੀ ਦੇਣਾ ਘਾਟੇ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਦੇਵਾਲਾ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਗੁਟਕਾ ਖਾਂਦੇ ਬਹੁਤ ਉਬਾਸੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਅਟੈਸ਼ਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਕਤ ਕੋਈ ਉਬਾਸੀ ਦਵੇ ਤਾਂ ਸੈਸੀਬੁਲ ਟੀਚਰ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹੋਰ ਵੱਲ ਭਟਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਘਰਬਾਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ, ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਆਉਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ 6 ਦਿਨ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ, ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਆਈ, ਚਿੱਠੀ ਲਿਖੀ ਤਾਂ ਫੇਲ੍ਹ ਕਹਾਂਗੇ ਫੇਰ 7 ਰੋਜ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋ। 7 ਰੋਜ਼ ਭੱਠੀ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਬਿਮਾਰੀ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਮਹਾਨ ਰੋਗੀ ਹੋ। ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਕਦੀ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਰਨ ਦੇ ਵਕਤ ਬਿਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਚਿਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਵਕਤ ਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਟਾਈਮ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਖਸਤਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੇਗਰ ਟੁ ਪਿੰਸ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਇਹ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣਨ ਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਨਹੀਂ, ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਵੀ 20 - 25 ਵਰ੍ਹੇ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਫੇਰ ਉਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਪਿੰਡ - ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸੈਂਟਰ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਹੈ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਕਮ ਹਾਸਪਿਟਲ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ 3 ਪੈਰ ਧਰਤੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਤਸੰਗ ਖੇਲ੍ਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਤਾਂ ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਉੱਥੇ ਲਗਾਓ, ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ। ਹਰ ਗੱਲ ਵੇਖਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੁਣ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁੱਧ ਕਰਮ ਕਰੋ, ਅਸੁੱਧ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰੋ। ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਜਨ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਰਾਏ ਕਰੋ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਆਪਣੀ ਹੈ, ਸਰਜਨ ਤੋਂ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਰਾਏ ਮਿਲੇਗੀ। ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰੀਏ? ਅਟੈਸ਼ਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਅੰਨ ਉਵੇਂ ਮਨ। ਮਾਸ ਖਰੀਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੇ, ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਤੇ, ਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤੇ ਵੀ ਪਾਪ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਲੁਕਾਉਣੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀ। ਸਰਜਨ ਤੋਂ ਲੁਕਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਛੁਟੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ਸਰਜਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕਮੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਬਿਲਕੁਲ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਫੱਟ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕੋਈ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਜਦੋਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਦੋਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਪੂਰੀ ਹੋਈ, ਫੇਰ ਲੜਾਈ ਵੀ ਪੂਰੀ ਲਗੇਗੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਫੇਰ ਬੰਦ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਲੜਾਈ ਤਾਂ ਕਦੀ ਵੀ ਛਿੜ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਵਿਵੇਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵੱਡੀ ਲੜਾਈ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗੀ। ਥੋੜੀ - ਥੋੜੀ ਲੱਗਕੇ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਤਾਂ

ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੇ ਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਹੁਣ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਗੋ ਅਤੇ ਲਗੇ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਸਗੋ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਣਗੇ, ਮਾਂ - ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਗੇ। ਲਗੇ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣਗੇ। ਕੁਝ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮਤ ਤੇ, ਕੁਝ ਰਾਮ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਲੰਗੜਾਉਂਦੇ ਚੱਲਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਗੀਤਾ ਸੁਣਿਆ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਇਹੋ ਜਿਹੀ ਥਾਂ ਲੈ ਚਲੇ ਜਿੱਥੇ ਚੈਨ ਹੋਵੇ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚੈਨ ਹੀ ਚੈਨ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਕਲਯੁਗ। ਇੱਥੇ ਫੇਰ ਸਵਰਗ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਹੁਣ ਸਵੱਛ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਵੱਛ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਲੇਛ ਬੁੱਧੀ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਤਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਥੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਜਨਮ ਲੈ ਫੇਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਇਸਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਗਏ ਅਤੀਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਪੁੱਛਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਗੋਪ - ਗੋਪੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁਛੋ, ਜੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਸਮੁੱਖ ਸੁਣਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਤਾਂ ਝੱਟ ਉਡ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਗਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਸ਼ਾ ਸਥਾਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਸੈਂਟਰਸ ਤੇ ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਫੇਰ ਪਾਰਟੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਗਏ, ਸ਼ਰਾਬ, ਬੀੜੀ ਆਦਿ ਪਿਆ, ਖ਼ਤਮ। ਸੰਗਦੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਖ਼ਰਾਬ ਹੈ। ਹੰਸ ਅਤੇ ਬਗੁਲੇ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਪਤੀ ਹੰਸ ਬਣਦਾ ਤਾਂ ਪਤਨੀ ਬਗੁਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ। ਕਿੱਥੇ ਫੇਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੰਸਣੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ, ਪਤੀ ਬਗੁਲਾ ਹੋ ਪੈਂਦਾ। ਕਰੋ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ ਮਾਰ ਖਾਏ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਭ ਹੰਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੇਰ ਤੁਰਦੇ - ਤੁਰਦੇ ਹੰਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬਗੁਲਾ ਬਣ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਭ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬਣਾਓ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਤਾਂ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਫ਼ਤਾਵਾਂ ਆਉਣੀਆਂ ਹਨ ਫੇਰ ਵੇਖਣਾ ਕਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ - ਤੁਹਾਡੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਬਾਪ ਆਇਆ, ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਫੇਰ ਤਾਂ ਟੂ ਲੈਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਗਵਾ ਬੈਠਦੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨੂੰ ਲੈ ਆਓ। ਜੇ ਖ਼ੁਦ ਸਮਝਕੇ ਦੁੱਖਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਸੱਕਣ। ਬਾਕੀ ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਸਿਰਫ਼ ਵੇਖਣ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿੱਥੇ ਵਿਖਾਈ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕੀ? ਸਿਰਫ਼ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਵੇਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਨਾ ਹੈ। ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਗ਼ੈਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਫੇਰ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਕਲਯੁਗ ਵਿਨਾਸ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚੋਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਯੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਬਾਪ ਜਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਲ ਲੱਗਾ ਰਹੋ। ਧਿਆਨ ਰਹੋ - ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁੱਧ ਕਰਮ ਕਰਣੇ ਹਨ, ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਬਿਮਾਰੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰਜਨ ਦੀ ਰਾਏ ਲੈਣੀ ਹੈ।

2. ਸੰਗਦੇਸ਼ ਬਹੁਤ ਖ਼ਰਾਬ ਹੈ, ਇਸਤੋਂ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਲਈ ਕਦੀ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:-

ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਰਪਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗੁਪਤ ਦਾਨੀ ਪੁੰਨਯ ਭਵ :

ਜੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ ਅਰਪਿਤ ਕਰਦੇ ਚਲੋ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਗੁਪਤ ਦਾਨੀ ਪੁੰਨਯ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਇਹੀ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਸਰਵ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਹੋਵੇ। ਇਵੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਰਪਿਤ ਹੋਵੇ। ਕਦੀ ਆਪਣੇਪਨ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖੋ। ਸ੍ਰਵ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਜੇ ਸੇਵਾ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਬਣੇ ਉਹਨੂੰ ਸੱਚੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਇਸਲਈ ਆਪਣਾ ਪਨ ਛੱਡ ਗੁਪਤ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਚਲੋ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਹਰ ਗੱਲ ਪ੍ਰਭੂ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦਿਉ ਤਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਤਾਂ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੀਆਂ।
